

UTOPIA :: 47, A very last passion

Met **UTOPIA :: 47** stel ik mezelf de vraag: Waarom vindt hedendaagse klassieke muziek zo moeilijk ingang bij het gros van het publiek, er wordt toch al meer dan een eeuw gecomponeerd buiten het kader van de bevallige tonale harmonie. Het is alsof het museumpubliek enkel de concrete kunst zou smaken van voor het zwarte vierkant van Malevitch.

Een klassiek concert heeft zoals een rock-concert een uitermate geijkt stramien. Dit leidt tot verwachtingspatronen die ik er onderuit probeer te halen om het gehoorgedrag open te breken en reflecties los te weken.

Tijdens het eerste deel van **UTOPIA :: 47** wordt bij het beluisteren van 17e eeuwse barokmuziek de muziek zelf nog tijdens het concert letterlijk in vraag gesteld, het concert wordt een debat.

Zowel de inhoud van de teksten als de consonantie van deze muziek worden getoetst aan de hedendaagse realiteit en aan de dissonantie van moderne muziek. Er ontstaat een discussie die geen eenduidige antwoorden oplevert.

In het tweede deel stel ik een model voor waar niet alleen een andere situatie voor de toeschouwer wordt gecreëerd maar waar ook het oor, dat net van de consonante harmonie van de barok heeft mogen genieten, nu in een heel andere muzikale context gedompeld wordt. Zowel het instrumentarium als de manier waarop de actoren musiceren strookt niet meer met het protocol van een 'klassiek' concert. Hier leunt men veel dichter aan bij de totaalervaring van een performance. Klank en beeld treden in dialoog met elkaar.

De poëtische taal waarmee het oorlogsverhaal verteld wordt is niet meer, zoals in de barok, doorspekt van bijbelse of mythologische symboliek maar wordt gevoed met beelden van een helende natuur.

In plaats van het uitvoeren van een doorwinterde opera-rol vertolkt de soliste een geloofwaardig personage. Dit personage bouwt ze op vanuit de psychologische aspecten verbonden aan haar traumatische ervaringen veeleer dan vanuit de noodzaak naar een virtuoos gebruik van de stem als zodanig.

UTOPIA :: 47 stelt een passie voor waar contemplatie betracht wordt vanuit vervreemdende elementen die een eigen authentieke wereld scheppen.

Een moment waar het oor zich niet meer verzet tegen klanktexturen die zich buiten de gangbare harmonie bevinden, een moment waar het publiek noodgedwongen zijn zetel moet verlaten.

Eric SLEICHIM
14/06/11